



## Teismo praktikos rinkinys

### TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. balandžio 9 d.\*

„Direktyva 2007/64/EB — Mokėjimo paslaugos — 4 straipsnio 23 punktą — Mokėjimo priemonės sąvoka — Mokėjimo nurodymas, pateiktas naudojantis elektronine bankininkyste ir popierine pavedimo forma — 52 straipsnio 3 dalis — Gavėjo teisė reikalauti iš mokėtojo mokesčių už mokėjimo priemonės naudojimą — Valstybės narės teisė nustatyti bendrą draudimą — Sutartis tarp judriojo telefono ryšio operatoriaus ir privačių asmenų“

Byloje C-616/11

dėl *Oberster Gerichtshof* (Austrija) 2011 m. lapkričio 8 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2011 m. lapkričio 30 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

**T-Mobile Austria GmbH**

prieš

**Verein für Konsumenteninformation**

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurią sudaro kolegijos pirmininkas T. von Danwitz, teisėjai E. Juhász, A. Rosas, D. Šváby ir C. Vajda (pranešėjas),

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorius K. Malacek, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2013 m. rugsėjo 11 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *T-Mobile Austria GmbH*, atstovaujamos *Rechtsanwalt A. Egger*,
- *Verein für Konsumenteninformation*, atstovaujamos *Rechtsanwalt S. Langer*,
- Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer ir P. Cede,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze, J. Möller ir J. Kemper,
- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues ir N. Rouam,
- Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato S. Varone*,

\* Proceso kalba: vokiečių.

— Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos L. Inez Fernandes ir L. Bigotte Chorão,  
— Europos Komisijos, atstovaujamos K.-P. Wojcik, J. Rius, M. Noll-Ehlers ir C. Vrignon,  
susipažinęs su 2013 m. spalio 24 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,  
priima šį

### Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičiančios direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinančios Direktyvą 97/5/EB (OL L 319, p. 1), 52 straipsnio 3 dalies išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Verein für Konsumenteninformation* (Vartotojų informavimo asociacija, toliau – *Verein*) ir *T-Mobile Austria GmbH* (toliau – *T-Mobile Austria*) ginčą dėl pastarosios praktikos tarifų srityje, t. y. dėl to, kad ji iš savo klientų reikalauja mokėti papildomus mokesčius tais atvejais, kai mokėjimas pavedimu atliekamas naudojantis elektronine bankininkyste arba popierine pavedimo forma.

### Teisinis pagrindas

#### *Sąjungos teisė*

- 3 Direktyvos 2007/64 I antraštinės dalies „Dalykas, taikymo sritis ir sąvokų apibrėžtys“ 1 straipsnyje „Dalykas“ nustatyta:  
„1. Šioje direktyvoje nustatomos taisyklės, pagal kurias valstybės narės nustato šias šešias mokėjimo paslaugų teikėjų kategorijas:  
<...>  
2. Šioje direktyvoje taip pat nustatomos taisyklės, reglamentuojančios mokėjimo paslaugų sąlygų skaidrumą ir informavimo apie šias paslaugas reikalavimus bei atitinkamas mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugų teikimu kaip reguliariu užsiėmimu arba verslo veikla.“
- 4 Šios direktyvos 4 straipsnyje „Sąvokų apibrėžtys“ nustatyta:  
„Šioje direktyvoje taikomos tokios sąvokų apibrėžtys:  
<...>  
3) mokėjimo paslauga – bet kuri priede išvardyta veiklos rūšis;  
<...>  
7) mokėtojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris turi mokėjimo sąskaitą ir leidžia vykdyti mokėjimo nurodymą iš tos mokėjimo sąskaitos arba, nesant mokėjimo sąskaitos, fizinis arba juridinis asmuo, kuris pateikia mokėjimo nurodymą;

- 8) gavėjas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris yra numatytas gavėjas lėšų, kurios buvo mokėjimo operacijos dalykas;
- 9) mokėjimo paslaugų teikėjas – 1 straipsnio 1 dalyje nurodytos įstaigos bei pagal 26 straipsnį išimtimi besinaudojantys juridiniai ir fiziniai asmenys;
- 10) mokėjimo paslaugų vartotojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris naudojasi mokėjimo paslauga kaip mokėtojas ir (arba) kaip gavėjas;

<...>

- 16) mokėjimo nurodymas – mokėtojo arba gavėjo nurodymas jo mokėjimo paslaugų teikėjui įvykdyti mokėjimo operaciją;

<...>

- 19) autentiškumo patvirtinimas – procedūra, pagal kurią mokėjimo paslaugų teikėjas gali patikrinti konkrečios mokėjimo priemonės, įskaitant jos personalizuotą saugumo požymių, naudojimą;

<...>

- 23) mokėjimo priemonė – personalizuota (-os) priemonė (-ės) ir (arba) tam tikros procedūros, dėl kurių susitaria mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas ir kurias mokėjimo paslaugų vartotojas naudoja mokėjimo nurodymui inicijuoti;

<...>“

- 5 Šios direktyvos IV antraštinės dalies, kurioje reglamentuojamos teisės ir pareigos, susijusios su mokėjimo paslaugų teikimu ir naudojimu, 52 straipsnio „Taikomi mokesčiai“ 3 dalyje nustatyta:

„Mokėjimo paslaugų teikėjas netrukdo gavėjui reikalauti mokesčio ar siūlyti nuolaidą [mokėtojui] siekiant naudoti tam tikrą mokėjimo priemonę. Tačiau valstybės narės gali uždrausti arba apriboti teisę reikalauti mokesčio, atsižvelgdamos į būtinybę skatinti konkurenciją ir naudojimąsi veiksmingomis mokėjimo priemonėmis.“

- 6 Direktyvos 2007/64 42 konstatuojamoji dalis, susijusi su šios direktyvos 52 straipsnio 3 dalies apimtimi, suformuluota taip:

„Siekiant skatinti skaidrumą ir konkurenciją, mokėjimo paslaugų teikėjas neturėtų užkirsti galimybės gavėjui reikalauti, kad mokėtojas mokėtų mokesčių už naudojimąsi konkrečia mokėjimo priemone. Nors gavėjas turėtų turėti teisę imti mokesčius už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą, valstybės narės gali nuspręsti drausti ar apriboti tokią praktiką, kai jų nuomone toks draudimas ar apribojimas gali būti pagrįstas dėl piktnaudžiavimo [piktnaudžiavimu] nustatant kainas arba kainų nustatymo [kainų nustatymu], kuris gali daryti neigiamą poveikį tam tikros mokėjimo priemonės naudojimui, atsižvelgiant į būtinybę skatinti konkurenciją ir veiksmingą mokėjimo priemonių naudojimą.“

- 7 Pagal šios direktyvos 53 straipsnį „Mažos vertės mokėjimų priemonėms ir elektroniniams pinigams taikoma nukrypti leidžianti nuostata“:

„1. Mokėjimo priemonių, kurios pagal bendrąją sutartį susijusios tik su atskiromis mokėjimo operacijomis, neviršijančiomis 30 EUR, arba kurioms nustatyta 150 EUR išlaidų riba arba kuriose bet kuriuo metu laikoma ne didesnė nei 150 EUR suma, atvejais mokėjimo paslaugų teikėjai gali susitarti su jų mokėjimo paslaugų vartotojais, kad:

- a) 56 straipsnio 1 dalies b punktas, 57 straipsnio 1 dalies c bei d punktai ir 61 straipsnio 4 bei 5 dalys netaikomi, jei negalima mokėjimo priemonės blokuoti arba užkirsti kelią jos tolesniam naudojimui;
- b) 59 straipsnis, 60 straipsnis, 61 straipsnio 1 bei 2 dalys netaikomi, jei mokėjimo priemonė yra naudojama anonimiškai arba jei mokėjimo paslaugų teikėjas dėl kitų priežasčių, susijusių su mokėjimo priemone, negali įrodyti, kad mokėjimo operacija buvo sankcionuota;
- c) nukrypstant nuo 65 straipsnio 1 dalies, nereikalaujama, kad mokėjimo paslaugų teikėjas praneštų mokėjimo paslaugų vartotojui apie atsisakymą vykdyti mokėjimo nurodymą, jei akivaizdu, kad mokėjimo nurodymas nebus įvykdytas;
- d) nukrypstant nuo 66 straipsnio, mokėtojas negali atšaukti mokėjimo nurodymo po to, kai mokėjimo nurodymas perduotas arba sutikimas atlikti mokėjimo operaciją duotas gavėjui;
- e) nukrypstant nuo 69 ir 70 straipsnių, taikomi kiti vykdymo laikotarpiai.

2. Nacionalinių mokėjimo operacijų atvejais valstybės narės ar jų kompetentingos institucijos gali sumažinti arba padvigubinti 1 dalyje nurodytas sumas. Išankstinio mokėjimo priemonėms sumas jos gali padidinti iki 500 EUR.

3. 60 ir 61 straipsniai taip pat taikomi elektroniniams pinigams, kaip apibrėžta [2000 m. rugsėjo 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos] Direktyvos 2000/46/EB [dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros (OL L 275, p. 39; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 3 t., p. 343)] 1 straipsnio 3 dalies b punkte, išskyrus atvejus, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas negali išaldyti mokėjimo sąskaitos ar blokuoti mokėjimo priemonės. Valstybės narės gali apriboti šią nukrypti leidžiančią nuostatą ir ją taikyti tik tam tikroms mokėjimo sąskaitoms ar tam tikros vertės mokėjimo priemonėms.“

#### *Austrijos teisė*

- 8 Kaip nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, Direktyva 2007/64 į Austrijos teisę buvo perkelta Įstatymu dėl mokėjimo paslaugų (*Zahlungsdienstegesetz, BGBl. I, 66/2009*, toliau – *ZaDiG*); šis įstatymas įsigaliojo 2009 m. lapkričio 1 d.
- 9 *ZaDiG* 1 straipsnio „Taikymo sritis“ 1 dalyje nustatyta:

„Šiuo įstatymu nustatomos sąlygos, kuriomis asmenys Austrijoje gali vykdyti mokėjimo paslaugų teikimo veiklą (mokėjimo paslaugų teikėjai), ir reglamentuojamos mokėjimo paslaugų teikėjų ir mokėjimo paslaugų vartotojų teisės ir pareigos, susijusios su mokėjimo paslaugomis, teikiamomis Austrijoje įsikūrusiems mokėjimo paslaugų vartotojams arba Austrijoje įsisteigusių mokėjimo paslaugų teikėjų, taip pat reglamentuojamas naudojimas mokėjimo sistemomis.“

- 10 *ZaDiG* 27 straipsnio „Mokesčiai“ 6 dalimi į Austrijos teisės sistemą perkelta Direktyvos 2007/64 52 straipsnio 3 dalis. *ZaDiG* 27 straipsnio 6 dalyje numatyta:

„Mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo gavėjui negali uždrausti siūlyti mokėtojui nuolaidos už naudojimąsi atitinkama mokėjimo priemone. Mokėjimo gavėjui draudžiama taikyti mokesčius naudojimosi atitinkama mokėjimo priemone atveju.“

### **Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai**

- 11 *T-Mobile Austria* yra viena iš judriojo telefono ryšio paslaugų teikėjų Austrijoje. Būdama tokia teikėja, ji su vartotojais sudaro telekomunikacijų paslaugų teikimo sutartis, o į šias sutartis įtraukiamos jos reguliariai atnaujinamos bendrosios sąlygos. Šiose 2009 m. lapkričio mėn. galiojusios redakcijos bendrosiose sąlygose buvo tokia sąlyga:

„23 straipsnis

<...>

1.2. Pripažįstama, kad naudojantis visais mokėjimo būdais padengiami įsiskolinimai, tačiau mokėjimų naudojantis pavedimo formomis arba elektronine bankininkyste atveju taikomas administravimo mokestis, kurio suma nustatoma pagal klientui taikomą tarifų tvarką.“

- 12 Taikydama šią sąlygą, *T-Mobile Austria* papildomu mėnesiniu 3 EUR dydžio mokesčiu apmokestindavo vartotojus, užsisakiusius „Call Europe“ tarifą ir pasirinkusius apmokėjimą ne tiesioginiu debetu arba kredito kortele, o tai apima, be kita ko, mokėjimus pavedimu, atliktus naudojantis elektronine bankininkyste arba popierine pavedimo forma.
- 13 *Verein* kreipėsi į pirmosios instancijos teismą pagrindinėje byloje ir pareikalavo uždrausti *T-Mobile Austria*, viena vertus, įtraukti minėtą sąlygą į su savo klientais sudaromas sutartis ir, kita vertus, nesiremti ja pagal egzistuojančias sutartis. Grįsdama ieškinį, *Verein* tvirtino, kad nagrinėjama sąlyga prieštarauja imperatyvioms *ZaDiG* 27 straipsnio 6 dalies antro sakinio nuostatomis.
- 14 *T-Mobile Austria* paprašė atmesti ieškinį ir visų pirma teigė nepatenkanti į Direktyvos 2007/64 ir *ZaDiG* taikymo sritį, nes ji yra ne mokėjimo paslaugų teikėja, o judriojo telefono ryšio operatorė. Be to, ji teigė, kad nesant personalizuotų saugumo požymių pavedimo forma nėra „mokėjimo priemonė“, kaip ji suprantama pagal šios direktyvos 4 straipsnio 23 punktą. Galiausiai, anot jos, minėtos direktyvos 52 straipsnio 3 dalies perkėlimas *ZaDiG* 27 straipsnio 6 dalies antru straipsniu neatitinka direktyvos nuostatų, nes Austrijos įstatymų leidėjas nemotyvavo draudimo taikyti mokesčius už tam tikrų mokėjimo priemonių naudojimą.
- 15 Pirmosios instancijos teismas patenkino visus *Verein* reikalavimus. Apeliacinė instancija tą sprendimą patvirtino. Apeliacinis teismas nusprendė, kad naudojant popierinę pavedimo formą atliktas pavedimas nėra mokėjimo priemonė, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2007/64 4 straipsnio 23 punktą. Tačiau kadangi 52 straipsnio 3 dalyje nenumatyta visiškai suderinti nagrinėjamos teisės normos, nacionalinis įstatymų leidėjas gali numatyti bendrą draudimą taikyti papildomus mokesčius, kaip antai nustatytąjį *ZaDiG* 27 straipsnio 6 dalyje, kuris būtų skirtas ir mokėjimo priemonėms, kaip jos suprantamos pagal šią direktyvą, ir pavedimams, atliktiems naudojant popierinę pavedimo formą. Be to, šis draudimas atitinka tos pačios direktyvos 52 straipsnio 3 dalies antrame sakinyje numatytą tikslą skatinti konkurenciją ir gerą kainų sistemos veikimą.

- 16 Dėl to sprendimo *T-Mobile Austria* pateikė kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme. Tas teismas, kurio sprendimai negali būti skundžiami pagal vidaus teisę, konstatavo, kad norint atsakyti į pagrindinėje byloje iškeltus klausimus reikalingas Direktyvos 2007/64 nuostatų išaiškinimas.
- 17 Tokiomis aplinkybėmis *Oberster Gerichtshof* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:
- „1. Ar <...> direktyvos [2007/64] 52 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad ji taip pat taikoma judriojo telefono ryšio operatoriaus, kaip gavėjo, ir jo kliento (vartotojo), kaip mokėtojo, sutartiniams santykiams?
  2. Ar mokėtojo asmeniškai pasirašyta pavedimo forma ir (arba) pasirašyta pavedimo forma pagrįsta procedūra, skirta mokėjimo pavedimams pateikti, ir suderinta procedūra, skirta mokėjimo pavedimams pateikti naudojantis elektronine bankininkyste („Telebanking“), laikytinos „mokėjimo priemonėmis“, kaip jos suprantamos pagal direktyvos [2007/64] 4 straipsnio 23 punktą ir <...> 52 straipsnio 3 dalį?
  3. Ar direktyvos [2007/64] 52 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad ja draudžiama taikyti nacionalinės teisės nuostatas, kuriose numatytas bendras ir ypač įvairių mokėjimo priemonių atžvilgiu nediferencijuotas draudimas gavėjui taikyti mokesčius?“

## Dėl prejudicinių klausimų

### *Dėl pirmojo klausimo*

- 18 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 2007/64 52 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad ji taikoma mokėjimo priemonės naudojimo atvejais esant judriojo telefono ryšio operatoriaus, kaip gavėjo, ir jo kliento, kaip mokėtojo, sutartiniams santykiams.

### Dėl priimtimumo

- 19 Pirmiausia dėl šio pirmojo klausimo *Verein* pateikė nepriimtimumu grindžiamą prieštarvimą motyvuodama tuo, kad atsakymas į jį nėra reikalingas, kaip tai suprantama pagal SESV 267 straipsnį, tam, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas galėtų išspręsti ginčą pagrindinėje byloje.
- 20 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką nacionalinio teismo pateiktiems klausimams dėl Sąjungos teisės išaiškinimo, atsižvelgiant į jo paties nurodytus teisinį ir faktinį pagrindus, kurių tikslumo Teisingumo Teismas neprivalo tikrinti, taikoma reikšmingumo prezumpcija. Nacionalinio teismo pateiktą prašymą Teisingumo Teismas gali atmesti, tik jei akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas neturi jokio ryšio su pagrindinės bylos faktais ar dalyku, jeigu problema yra hipotetinė arba jei Teisingumo Teismas neturi faktinės ar teisinės informacijos, būtinos naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus (žr., be kita ko, Sprendimo *PreussenElektra*, C-379/98, EU:C:2001:160, 39 punktą; Sprendimo *van der Weerd ir kt.*, C-222/05–C-225/05, EU:C:2007:318, 22 punktą ir Sprendimo *Betriu Montull*, C-5/12, EU:C:2013:571, 34 punktą).
- 21 Kaip generalinis advokatas pažymėjo savo išvados 21–23 punktuose, nagrinėjamu atveju nėra akivaizdu, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo prašomas Direktyvos 2007/64 52 straipsnio 3 dalies antro sakinio išaiškinimas nėra reikalingas tam teismui, kad jis galėtų išspręsti nagrinėjamą ginčą.

- 22 Iš tiesų pagrindinėje byloje *Verein* prašo uždrausti *T-Mobile Austria* į sutartis, sudaromas su savo klientais, įtraukti sąlygą, kurioje numatomas administravimo mokesčio taikymas tuo atveju, jei mokama pavedimu, naudojantis pavedimo formomis arba elektronine bankininkyste, ir remtis tokia sąlyga pagal sudarytas sutartis. Be to, iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad *Verein* ieškinyje grindžiamas *ZaDiG* 27 straipsnio 6 dalies antru sakiniu, kuriuo į vidaus teisę perkelta minėtos direktyvos 52 straipsnio 3 dalis.
- 23 Todėl pirmasis klausimas yra priimtinas.

#### Dėl esmės

- 24 Direktyvos 2007/64 52 straipsnio 3 dalies pirmame sakinyje nustatyta, kad mokėjimo paslaugų teikėjas negali trukdyti gavėjui reikalauti mokesčio ar siūlyti nuolaidos mokėtojui už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą. Tačiau šios direktyvos 52 straipsnio 3 dalies antru sakiniu valstybėms narėms suteikiama teisė uždrausti arba apriboti gavėjo teisę iš mokėtojo reikalauti mokesčio už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą, atsižvelgiant į būtinybę skatinti konkurenciją ir naudojimąsi veiksmingomis mokėjimo priemonėmis.
- 25 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad judriojo telefono ryšio operatorius gali būti laikomas „gavėju“, kaip jis suprantamas pagal Direktyvos 2007/64 4 straipsnio 8 punktą, jeigu jis gauna pinigų sumas, kurios yra mokėjimo operacijos dalykas. Be to, šio judriojo telefono ryšio operatoriaus klientas gali būti laikomas „mokėtoju“, kaip jis suprantamas pagal šios direktyvos 4 straipsnio 7 punktą, jeigu jis leidžia atlikti mokėjimo pavedimą nurašant lėšas nuo savo mokėjimo sąskaitos arba pateikia mokėjimo pavedimą.
- 26 Iš paties minėtos direktyvos 52 straipsnio 3 dalies, kurioje reglamentuota gavėjo teisė už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą reikalauti iš mokėtojo mokesčių, teksto matyti, kad ši dalis susijusi su gavėjo ir mokėtojo santykiais. Tai reiškia, kad, kaip tvirtina *Verein*, Austrijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Portugalijos vyriausybės ir Europos Komisija, minėta dalis taikoma mokėjimo priemonės naudojimo atvejais esant judriojo telefono ryšio operatoriaus, kaip gavėjo, ir jo kliento, kaip mokėtojo, sutartiniams santykiams.
- 27 Be to, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 32 punkte, valstybėms narėms Direktyvos 2007/64 52 straipsnio 3 dalies antrame sakinyje suteikta teisė būtų neveiksminga, jeigu būtų netaikoma „gavėjo“ ir „mokėtojo“ santykiams.
- 28 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2007/64 52 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad ji taikoma mokėjimo priemonės naudojimo atvejais esant judriojo telefono ryšio operatoriaus, kaip gavėjo, ir jo kliento, kaip mokėtojo, sutartiniams santykiams.

#### Dėl antrojo klausimo

- 29 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 2007/64 4 straipsnio 23 punktą reikia aiškinti taip, kad, viena vertus, mokėtojo asmeniškai pasirašyta pavedimo forma ir (arba) tokia forma pagrįsta mokėjimo pavedimų pateikimo procedūra ir, kita vertus, mokėjimo pavedimų pateikimo naudojantis elektronine bankininkyste procedūra yra mokėjimo priemonės, kaip jos suprantamos pagal šį punktą.
- 30 Remiantis šios direktyvos 4 straipsnio 23 punktu, mokėjimo priemonė yra „personalizuota (-os) priemonė (-ės) ir (arba) tam tikros procedūros, dėl kurių susitaria mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas ir kurias mokėjimo paslaugų vartotojas naudoja mokėjimo nurodymui inicijuoti“.

- 31 Pirmiausia atkreiptinas dėmesys į tai, kad, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 36 punkte, tarp atskirų šios nuostatos kalbinių versijų egzistuoja tam tikri skirtumai. Žinoma, visose kalbinėse versijose epitetas „personalizuota“ apibūdina sintagmą „priemonė“. Tačiau versijoje prancūzų kalba („tout dispositif personnalisé et/ou ensemble de procédures“), kuri, be kita ko, sutampa su versijomis ispanų, italų, vengrų, portugalų ir rumunų kalbomis, epitetas „personalizuota“ neapibūdina sintagmos „tam tikros procedūros“. Versijoje vokiečių kalba („jedes personalisierte Instrument und/oder jeden personalisierten Verfahrensablauf“), priešingai, epitetas „personalizuota“ apibūdina sintagmą „tam tikros procedūros“. Versiją anglų kalba („any personalised device(s) and/or set of procedures“), kuri, be kita ko, sutampa su versijomis danų, graikų, olandų, suomių ir švedų kalbomis, galima suprasti ir vienaip, ir kitaip.
- 32 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką Sąjungos teisės nuostatos turi būti aiškinamos ir taikomos vienodai, atsižvelgiant į visomis Europos Sąjungos kalbomis parengtas versijas. Esant neatitikimų tarp įvairių Sąjungos teisės akto teksto kalbinių versijų, atitinkama nuostata turi būti aiškinama atsižvelgiant į teisinio reglamentavimo, kurio dalis ji yra, bendrą struktūrą ir tikslą (žr., be kita ko, Sprendimo *Bark*, C-89/12, EU:C:2013:276, 40 punktą ir Sprendimo *Komisija / Suomija*, C-309/11, EU:C:2013:610, 49 punktą).
- 33 Šiuo atžvilgiu *Verein*, Austrijos, Vokietijos, Prancūzijos vyriausybės ir Komisija teisingai pabrėžia, jog tam, kad būtų laikoma personalizuota, mokėjimo priemonė turi sudaryti mokėjimo paslaugų teikėjui galimybę patikrinti, ar mokėjimo nurodymą pateikė tą daryti turintis teisę vartotojas.
- 34 Tačiau, kaip pažymi Prancūzijos vyriausybė, kai kurios Direktyvos 2007/64 53 straipsnyje aiškiai nurodytos mokėjimo priemonės nėra personalizuotos. Taigi, pavyzdžiui, iš šios direktyvos 53 straipsnio 1 dalies b punkto matyti, kad kai kurios mokėjimo priemonės naudojamos anonimiškai ir tuomet mokėjimo paslaugų teikėjai neprivalo pateikti operacijos autentifikavimo minėtos direktyvos 59 straipsnyje reglamentuotu atveju įrodymo.
- 35 Tokių nepersonalizuotų mokėjimo priemonių egzistavimas neišvengiamai rodo, kad tos pačios direktyvos 4 straipsnio 23 punkte apibrėžta mokėjimo priemonės sąvoka gali apimti visas nepersonalizuotas procedūras, dėl kurių susitarė mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas ir kurias vartotojas naudoja mokėjimo nurodymui inicijuoti.
- 36 Į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo antrąjį klausimą reikia atsakyti atsižvelgiant būtent į šią mokėjimo priemonės sąvokos, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2007/64 4 straipsnio 23 punktą, apibrėžtį.
- 37 Viena vertus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar mokėtojo asmeniškai pasirašyta pavedimo forma ir (arba) tokia pavedimo forma pagrįsta mokėjimo pavedimų pateikimo procedūra yra mokėjimo priemonė.
- 38 Kaip teisingai nurodo *Verein*, Austrijos, Prancūzijos, Italijos, Portugalijos vyriausybės ir Komisija, mokėtojo asmeniškai pasirašyta pavedimo forma pagrįstas mokėjimo pavedimų pateikimas yra tam tikros procedūros, dėl kurių susitarė mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas ir kurias vartotojas naudoja mokėjimo nurodymui inicijuoti, taigi yra mokėjimo priemonė, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2007/64 4 straipsnio 23 punkto antrą alternatyvą.
- 39 Šiuo klausimu iš Teisingumo Teismui perduotos bylos medžiagos matyti, jog tam, kad būtų pateiktas toks mokėjimo pavedimas, apskritai reikia, kad mokėtojas, atidarydamas mokėjimo sąskaitą, kredito įstaigai pateiktų savo parašo pavyzdį, kad jis naudotų tam tikras pavedimų formas ir kad jis asmeniškai pasirašytų ant šių formų. Minėta kredito įstaiga gali autentifikuoti mokėjimo nurodymą, kaip tai suprantama pagal minėtos direktyvos 4 straipsnio 19 punktą, palyginusi parašą ant pavedimo formos su mokėtojo prieš tai pateiktu parašo pavyzdžiu.



- 40 Kita vertus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, ar mokėjimo pavedimų pateikimo naudojantis elektronine bankininkyste procedūra yra mokėjimo priemonė.
- 41 Kaip pažymi *Verein*, Austrijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Portugalijos vyriausybės ir Komisija, mokėjimo pavedimų pateikimas naudojantis elektronine bankininkyste yra tam tikros procedūros, dėl kurių susitarė mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas ir kurias vartotojas naudoja mokėjimo nurodymui inicijuoti, taigi yra mokėjimo priemonė, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2007/64 4 straipsnio 23 punkto antrą alternatyvą.
- 42 Iš tiesų iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, jog tam, kad naudojantis elektronine bankininkyste būtų pateiktas mokėjimo pavedimas, reikia, kad mokėtojas įvestų įvairius personalizuotus kodus, pavyzdžiui, identifikavimo numerį, slaptą kodą ir transakcijos kodą, dėl kurių naudojimo susitarė kredito įstaiga ir mokėtojas. Tai, kad mokėtojas naudoja šiuos įvairius personalizuotus kodus, sudaro galimybę kredito įstaigai autentifikuoti mokėjimo nurodymą, kaip tai suprantama pagal minėtos direktyvos 4 straipsnio 19 punktą.
- 43 Esant šioms sąlygoms nereikia nagrinėti, ar mokėtojo asmeniškai pasirašyta pavedimo forma pagrįsto mokėjimo pavedimų pateikimo procedūra arba mokėjimo pavedimų pateikimo naudojantis elektronine bankininkyste procedūra gali būti laikoma „personalizuota priemone“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2007/64 4 straipsnio 23 punkto pirmą alternatyvą, nes jos yra „tam tikros procedūros“, kaip jos suprantamos pagal šio punkto antrą alternatyvą.
- 44 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2007/64 4 straipsnio 23 punktą reikia aiškinti taip, kad ir mokėtojo asmeniškai pasirašyta pavedimo forma pagrįsto mokėjimo pavedimų pateikimo procedūra, ir mokėjimo pavedimų pateikimo naudojantis elektronine bankininkyste procedūra yra mokėjimo priemonės, kaip jos suprantamos pagal šį punktą.

#### *Dėl trečiojo klausimo*

- 45 Trečiuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 2007/64 52 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad joje valstybėms narėms suteikiama teisė apskritai uždrausti gavėjams taikyti mokesčius mokėtojams už naudojimąsi bet kokia mokėjimo priemone.
- 46 Kaip pažymi *Verein*, Austrijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Portugalijos vyriausybės ir Komisija, iš paties šios direktyvos 52 straipsnio 3 dalies teksto matyti, kad valstybėms narėms suteikta teisė uždrausti gavėjams taikyti mokesčius už naudojimąsi kokia nors mokėjimo priemone gali būti įgyvendinta jų teritorijoje naudojamų visų mokėjimo priemonių ar jų dalies atžvilgiu. Iš tiesų šios dalies antrame sakinyje ši valstybių narių teisė neapribota taip, kad apimtų tik tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą.
- 47 Be to, nors valstybės narės, apribodamos arba uždrausdamos taikyti mokesčius už naudojimąsi kokia nors mokėjimo priemone, turi atsižvelgti į būtinybę skatinti konkurenciją ir veiksmingą mokėjimo priemonių naudojimą, įgyvendindamos joms minėtos direktyvos 52 straipsnio 3 dalyje suteiktą teisę, kaip matyti iš šios direktyvos 42 konstatuojamosios dalies, jos turi didelę diskreciją.
- 48 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į trečiąjį klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2007/64 52 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad pagal ją valstybėms narėms suteikta teisė apskritai uždrausti gavėjams taikyti mokesčius mokėtojams už naudojimąsi bet kokia mokėjimo priemone, jeigu visoje nacionalinės teisės normoje atsižvelgiama į būtinybę skatinti konkurenciją ir veiksmingą mokėjimo priemonių naudojimą, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

## Dėl sprendimo veikimo laiko atžvilgiu apribojimo

- 49 Jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų, kad, pirma, mokėjimo pavedimų pateikimo procedūros yra mokėjimo priemonės, kaip jos suprantamos pagal Direktyvos 2007/64 4 straipsnio 23 punktą, ir, antra, pagal šios direktyvos 52 straipsnio 3 dalį valstybėms narėms suteikta teisė apskritai uždrausti gavėjams taikyti mokesčius už naudojimąsi kokia nors mokėjimo priemone, *T-Mobile Austria* prašo apriboti sprendimo, kuris bus priimtas, veikimą laiko atžvilgiu.
- 50 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką Sąjungos teisės normos išaiškinimu, kuri Teisingumo Teismas pateikia vykdydamas SESV 267 straipsniu jam suteiktus įgaliojimus, paaiškinama ir patikslinama šios normos prasmė ir apimtis, kaip ji turi arba turėjo būti suprasta ir taikoma nuo jos įsigaliojimo momento. Remiantis tuo darytina išvada, kad taip išaiškinta norma gali ir turi būti teismo taikoma tiems teisiniams santykiams, kurie atsirado ir buvo užmegzti prieš priimant sprendimą dėl prašymo išaiškinti, jei, be to, įvykdytos sąlygos, leidžiančios kompetentinguose teismuose pareikšti ieškinį dėl šios normos taikymo (žr., be kita ko, Sprendimo *RWE Vertrieb*, C-92/11, EU:C:2013:180, 58 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).
- 51 Be to, teismo sprendimo veikimo laiko atžvilgiu apribojimas yra išimtinė priemonė, kuri taikoma tuomet, kai kyla rizika, kad bus sunkių ekonominių pasekmių būtent dėl daugelio sąžiningai sukurtų teisinių santykių, atsiradusių remiantis teisės aktu, laikytu galiojančiu teisėtai, ir paaiškėjus, kad asmenys ir nacionalinės valdžios institucijos buvo skatinami elgtis Sąjungos teisės neatitinkančiu būdu dėl objektyvaus ir reikšmingo Sąjungos teisės nuostatų apimties neapibrėžtumo, prie kurio galėjo prisidėti ir pats kitų valstybių narių ar Komisijos elgesys (žr., be kita ko, Sprendimo *Endress*, C-209/12, EU:C:2013:864, 36 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- 52 Šiuo atžvilgiu konstatuotina, kad asmenys ir nacionalinės valdžios institucijos nebuvo skatinami elgtis Sąjungos teisės neatitinkančiu būdu, nes atitinkamos Direktyvos 2007/64 nuostatos į pagrindinėje byloje taikytiną Austrijos teisės aktą buvo perkeltos teisingai.
- 53 Be to, pažymėtina, kad *T-Mobile Austria* tik nurodo „rimtas finansines pasekmes“ telekomunikacijų sektoriaus įmonėms Sąjungoje, tačiau, kaip pažymi generalinis advokatas savo išvados 98 punkte, šiuo atžvilgiu nepateikia konkrečių įrodymų arba duomenų. Esant šioms sąlygoms, sunkių ekonominių padarinių grėsmė nenustatyta (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Endress*, EU:C:2013:864, 37 punktą).
- 54 Todėl šio sprendimo veikimo laiko atžvilgiu apriboti nereikia.

## Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 55 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti tas teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

1. **2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičiančios direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinančios Direktyvą 97/5/EB, 52 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad ji taikoma mokėjimo priemonės naudojimo atvejais esant judriojo telefono ryšio operatoriaus, kaip gavėjo, ir jo kliento, kaip mokėtojo, sutartiniams santykiams.**

2. **Direktyvos 2007/64 4 straipsnio 23 punktą reikia aiškinti taip, kad ir mokėtojo asmeniškai pasirašyta pavedimo forma pagrįsto mokėjimo pavedimų pateikimo procedūra, ir mokėjimo pavedimų pateikimo naudojantis elektronine bankininkyste procedūra yra mokėjimo priemonės, kaip jos suprantamos pagal šį punktą.**
3. **Direktyvos 2007/64 52 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad pagal ją valstybėms narėms suteikta teisė apskritai uždrausti gavėjams taikyti mokesčius mokėtojams už naudojimąsi bet kokia mokėjimo priemone, jeigu visoje nacionalinės teisės normoje atsižvelgiama į būtinybę skatinti konkurenciją ir veiksmingą mokėjimo priemonių naudojimą, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.**

Parašai.